

Villa Dierenparadijs

Een gezellige beestenboel

Christine Linneweer

Illustraties: Melanie Broekhoven

kluitman

Dat kan niet waar zijn!

Het regent pijpenstelen! De tweeling Mees en Merel Vos zit in het donker in de woonkamer. Mees kijkt op de tablet en doet een spelletje. Merel zit voor het raam met de rode kater Rossi op schoot en kijkt de straat in. Hond Finn ligt languit voor de

Nur 282/IPP031901
 Bisac JUV002000 / JUV025000
 © Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
 © MMXIX Tekst: Christine Linneweever
 © MMXIX Illustraties: Melanie Broekhoven
 Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
 Alle rechten voorbehouden, inclusief
 het recht van reproductie in zijn geheel
 of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
 HOFLEVERANCIER

kachel op de grond. De regen loopt in stralen langs de ramen van het bovenhuis. Buiten branden de lantaarnpalen al. Mensen rennen met een paraplu of een tas boven hun hoofd. Regenjassen fladderen achter hen aan.

‘Ik zie mam!’ In de verte ziet Merel haar moeder aankomen. Ze loopt een beetje vreemd. Alsof ze mank is. Ze heeft geen paraplu en ook geen tas om boven haar hoofd te houden. Haar bos rode krullen is kletsnat en hangt in haar gezicht. ‘Ze loopt raar,’ zegt Merel als haar moeder dichterbij is gekomen.

Snel zet ze Rossi op de grond en ze rent de gang in, naar de trap. Finn is opgestaan en rekt zich slaperig uit. Daarna rent de Australische herder Merel achterna. Beneden is de voordeur, maar Merel hoeft niet naar beneden. Ze trekt boven aan de trapleuning aan het touwtje en dan gaat de deur beneden vanzelf open. Finn rent wel naar beneden en hij blaft blij.

Gerdine Vos komt binnen en kijkt omhoog. ‘Dag, schat,’ roept ze van beneden, terwijl ze Finn die tegen haar op springt even flink over zijn rug aait. Ze lopen samen de trap op. Gerdine loopt een beetje moeilijk en laat een spoor van druppels achter. Die druppels uit de zoom van haar jas en uit haar haar.

Merel rent naar de badkamer om een grote handdoek te halen. Die geeft ze aan haar moeder als ze boven is.

Gerdine grijnst naar haar. ‘Dank je. Die kan ik wel gebruiken,’ zegt ze, terwijl ze zich uit de kletsnatte jas wurmt. Ze droogt haar gezicht en haar haar, dat daarna wild alle kanten uit staat. Merel moet erom lachen. ‘Mam, je lijkt wel een leeuw.’

Gerdine lacht ook, maar zucht dan diep. ‘Wat een dag! Ik ben doodmoe. Werkelijk alles zat vandaag tegen. Het begon vanmorgen al met een lekke band van mijn fiets. Ik moest lopen naar de garage waar de dierenambulance ’s nachts altijd geparkeerd staat, en toen ging ik ook nog door mijn enkel. Ik heb de hele dag mank gelopen. Mijn rug doet er zeer van. Tot overmaat van ramp begon het te regenen toen ik net naar huis wilde gaan. En natuurlijk had ik geen paraplu bij me.’ Rossi strijkt langs haar benen om haar aandacht te trekken. Gerdine bukt zich om hem te aaien en even achter zijn oren te krabben. Rossi spint van genot.

Aan het eind van de gang steekt Sjaak Vos, de vader van Mees en Merel, zijn hoofd om de hoek van de keukendeur. Zijn dikke, zwarte haar zit bijna net zo wild als dat van Gerdine, maar Merel weet dat dat komt omdat hij altijd door zijn haar woelt als hij over iets nadenkt. De glazen van zijn ronde

brilletje zijn beslagen. 'We kunnen zo eten. Ik heb de aardappels al afgegoten,' zegt hij.

'Dat kan ik zien,' lacht Gerdine.

Sjaak kijkt hen niet-begrijpend aan. 'Dat kun je zien?'

Gerdine loopt naar hem toe en geeft hem een kus. 'Ja, aan je bril. Die is beslagen.'

Plotseling begint er in de keuken iets heel hard te piepen. Merel schrikt ervan. Wat is dat nou voor geluid? Het klinkt niet alsof de kookwekker afgaat. Het is veel harder. Met z'n drieën rennen ze de keuken binnen. Die is gevuld met zwarte rookwolken. Merel moet ervan hoesten. 'Het is het brandalarm!' roept ze.

Gerdine heeft het al in de gaten. Ze draait het gas uit, grijpt een theedoek van het haakje, pakt snel de pan van het fornuis en zet die in de gootsteen. Daarna draait ze de kraan open. Het water sist over de gloeiend hete pan. Stoomwolken stijgen op. Als de pan een beetje is afgekoeld, tilt ze voorzichtig de deksel van de pan. Merel kijkt over haar schouder mee. Ze zuchten tegelijk. Onder in de pan liggen een paar zwartgeblakerde aardappelen.

'Pap, als je de aardappels hebt afgegoten, moet je het vuur onder de pan uitdoen, anders branden ze aan,' zegt Merel.

Haar vader woelt met zijn handen door zijn haar. 'Nee, hè! Dat ben ik inderdaad vergeten.'

Merel en haar moeder kijken elkaar aan. Ze zijn het wel van hem gewend. Sjaak Vos is een hele leuke, lieve vader en een geweldige dierenarts, maar soms is hij een beetje verstrooid.

'Gelukkig ging het deze keer nog net goed,' zegt Merel tegen haar moeder.

Een half uur later zit de familie Vos toch aan tafel. Mees kijkt blij. 'Pizza! Op een doordeweekse dag!'

Hij zet zijn tanden in een van de pizza's die Gerdine uit de vriezer heeft gehaald en in de oven heeft opgewarmd. Ze somt nog een keer alle pech op die ze die dag heeft gehad.

'Gelukkig gingen er ook dingen wél goed. We hebben een zwaan bevrijd, die vastzat in een vistuig,' vertelt Gerdine, die als vrijwilliger werkt bij de dierenambulance.

Sjaak vertelt wat hij die dag op de dierenartsenpraktijk heeft meegemaakt. Hij is een van de vier dierenartsen die met elkaar de praktijk draaiende houden. De praktijk is vooral gericht op kleine huisdieren en eigenlijk vindt Sjaak dat jammer. O, hij houdt wel van honden en katten, maar hij vindt het minstens zo leuk om met groter vee te werken, zoals koeien en paarden. Het komt maar zelden voor dat hij zulke dieren moet behandelen,

want de praktijk ligt midden in de stad.

Hij vertelt over een kleine hond van een al wat oudere dame. 'Ze kwam om zijn gebit schoon te laten maken, want haar hondje at de laatste tijd toch echt minder gemakkelijk koekjes. Daar kon ik me wel wat bij voorstellen. Het gebit zag er niet best uit. Ik heb het helemaal schoon gemaakt en haar toen op het hart gedrukt dat haar Sjors alleen nog maar hondenkoekjes mocht en niet meer zo heel veel, want hij was ook behoorlijk te dik.'

'Ah, dat arme dier. Ze kan beter een flinke wandeling met hem maken in het bos,' vindt Merel. 'Dat vinden alle honden fijn!'

Sjaak knikt. Hij is het helemaal met haar eens. Plotseling kijkt hij op zijn horloge en schuift dan snel zijn stoel achteruit.

Gerdine kijkt hem vragend aan. 'Heb je haast?'

'Ja, de trekking van de loterij is zo op tv!' Sjaak loopt vlug naar de buffetkast waar zijn lot altijd ligt. Het is vaste prik, want hij doet al jaren mee met de loterij.

Gerdine lacht zachtjes en staat ook op. Ze stapelt de borden op en brengt ze naar de keuken. Mees loopt achter haar aan met het bestek, want het is zijn beurt om zijn moeder te helpen met opruimen. Samen zetten ze de vaat in de vaatwasmachine. De pan die zo zwart is aangebrand, zetten ze in de week. Ondertussen horen ze dat in de kamer de televisie aan gaat en meteen klinkt het deuntje van de uitzending.

'Ik hoef niet te kijken, hoor. We winnen toch nooit iets,' mompelt Mees.

'Papa heeft toch al twee keer een prijs gewonnen,' zegt Gerdine.

Daar moet Mees om lachen. 'Ja, één keer een tientje en één keer vijftig euro. Die vijftig euro was leuk, want toen gingen we van het prijzengeld uit eten. Maar we hebben nog nooit een prijs gewonnen waar we van op vakantie konden.'

Gerdine grijnst. 'De kans dat je echt een grote prijs wint, is superklein,' zegt ze en ze aait een keer door zijn woeste bos haar. Ze zet de laatste glazen in de vaatwasmachine en doet zeep in het bakje.

In de kamer worden de nummers van het winnende lot opgenoemd. Op het moment dat Gerdine de vaatwasser aanzet, begint Sjaak luid te joelen. 'JAAAAA! Prijs! We hebben een prijs gewonnen! Het is niet te geloven, maar het is echt waar!'

Mees moet erom lachen. 'Gaan we nu dan tóch op vakantie?'

zegt hij tegen zijn moeder en hij loopt snel de woonkamer in.

In de kamer zit Merel op de bank en Sjaak springt samen met Finn als een dolle in het rond. Merel ziet lijkbalek en weet niets uit te brengen. Sjaak zwaait wild met het lot. 'Vijf ton! Een half miljoen,' schreeuwt hij.

Mees houdt even zijn adem in. Dat kan niet waar zijn. Het is vast een grap. Maar dan laat hij zijn adem weer ontsnappen. Hij grijpt het lot uit de handen van zijn vader. 'Ik geloof er niks van. Je hebt vast niet goed gekeken, pap.'

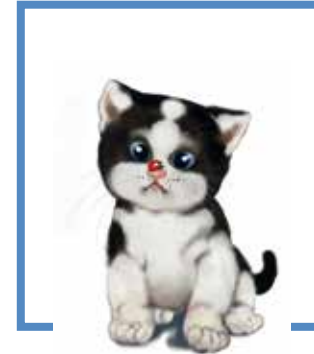
Merel grist het lot weer uit de handen van Mees. 'Wel! Het is wel waar. Ik heb met papa meegekeken en het is echt waar!'

Gerdine slaat een hand voor haar mond. Ook zij weet even niks te zeggen. 'We moeten het controleren. Om het zeker te weten.'

Merel geeft het lot aan haar moeder.

Gerdine draait zich om naar de computer, ploft neer en zoekt de uitslag. Ze gaat met haar vinger over het scherm en kijkt een paar keer op het lot.

Dan draait ze zich op de stoel naar Sjaak, Merel en Mees. 'Het is inderdaad echt waar!' piept ze.

Verhuizen?

Het duurt even voordat die mededeling echt tot hun hersenen doordringt, maar daarna springen Merel en Mees net als hun vader joelend en schreeuwend door de kamer. Finn wordt er helemaal wild van en blaft hard. Sjaak heeft een enorme grijns op zijn gezicht en Gerdine zit met haar handen in haar haar en kan alleen maar voor zich uit staren. '500.000 euro, 500.000 euro,' herhaalt ze zachtjes. Voor de zekerheid controleert ze het nog maar eens, al weet ze dat ze het de eerste keer goed heeft gezien.

Dan springt ze op en vliegt Sjaak om zijn hals. En ook zij dansen samen een rondje door de kamer. Als iedereen buiten adem is, ploffen ze alle vier weer neer op de bank voor de televisie. Finn springt ook op de bank en gaat languit op hun benen liggen. Zijn tong hangt uit zijn bek. Gerdine zet de tv

uit. '500.000 euro!' zegt ze opnieuw. 'Wat een fantastisch bedrag! Wat kunnen we daar wel niet allemaal mee doen?'

Het is heel even stil.

'Een eigen pony kopen!' zegt Merel.

'Of een grote racebaan met autootjes die als een gek in het rond racen!' zegt Mees.

Daar moeten Sjaak en Gerdine wel om lachen.

'Ja, leuk, maar dan hebben we nog zeker 490.000 euro over,' grijnst Sjaak.

Het is opnieuw stil. Ze denken alle vier heel hard na.

'Wat is je allerliefste wens?' vraagt mam dan hardop.

Sjaak weet het wel. 'Een eigen dierenartspraktijk buiten de stad, waar ik niet alleen kleine huisdieren kan behandelen, maar ook grote.'

Mam knikt. 'Ik zou het allerliefst mijn eigen dierenpension beginnen. En een dierenasiel, waar ik dieren op zou kunnen vangen die geen thuis hebben.'

Merel en Mees denken even na.

'Dan moeten we dus verhuizen,' begrijpt Mees. 'Ik weet niet of ik dat wel zo leuk vind. Een ander huis, daar kun je nog wel aan wennen, maar we zouden ook naar een andere school moeten. Weg van al onze vrienden.'

'Ja, een huis met veel ruimte eromheen waar heel veel dieren wonen, zou ik super vinden, maar of ik daarvoor zou willen verhuizen, weet ik niet,' is Merel het met hem eens.

Gerdine haalt haar schouders op. 'Ach, we hoeven toch ook

niet nu al te beslissen. We hebben alle tijd van de wereld om erover na te denken.' Ze staat op en loopt terug naar de keuken om verder op te ruimen.

Mees en Merel gaan aan de tafel zitten om huiswerk te maken. Merel moet nog een stukje in een boek lezen en Mees heeft een paar sommen nog niet af. Het is wel moeilijk om je aandacht bij je huiswerk te houden als je net de loterij hebt gewonnen!

'Ik haat rekenen. Kunnen we niet iets met het geld doen, zodat ik nooit meer hoeft te rekenen?' roept Mees uit.

Merel moet lachen. 'Het is volgens mij niet zo handig als je niet kunt rekenen, terwijl je een heleboel geld hebt.'

Sjaak gaat achter de computer zitten. Hij kijkt stiekem op een zoekpagina van een makelaar. Als Gerdine hem een kop koffie aangeeft, kijkt ze over zijn schouder mee. Zonder iets te zeggen wijst ze op het beeldscherm naar een boerderij met bijgebouw, die in een dorp niet zo heel ver van de stad ligt.

Sjaak klikt op de foto en Gerdine trekt een stoel bij om met hem mee te kunnen kijken. Samen bekijken ze ook nog verschillende andere boerderijen die door de makelaar te koop worden aangeboden.

Als Merel klaar is met lezen, gaat ze achter de stoel van Sjaak staan. Ze kijkt met grote ogen naar het scherm. 'Jullie zitten nu al naar een ander huis te kijken!' zegt ze ontdaan.

Sjaak grijnst. 'Alleen maar kijken. Gewoon, om te weten wat er te koop is.'

Mees komt er nu ook bij staan. Hij wijst naar dezelfde foto

als waar Gerdine de eerste keer naar wees. 'Dat vind ik wel een mooie boerderij.'

Sjaak klikt opnieuw op de foto en gaat daarna naar de andere foto's. Ze zien de binnenkant van het huis: een ruime keuken, een grote open woonkamer met een openhaard, vier slaapkamers op de bovenverdieping en een heel moderne badkamer, met een ligbad en een douche.

'Het huis is nog niet zo lang geleden helemaal verbouwd. Het is niet te groot en niet te klein,' zegt mam.

De tuin ligt voor het huis en op de foto's is te zien dat de boerderij aan een smalle weg langs een kanaal ligt.

'Hebben we ook geen last van overburen,' grapt Mees, die zich in het enthousiasme van pap en mam mee laat slepen.

Aan het bijgebouw is duidelijk al lang niets gebeurd. Het is een ruimte zonder inrichting. Er staan alleen een paar stoffige lege kasten en bureaus op de foto's, maar dat vindt Sjaak niet erg. 'Als ik daar mijn praktijk zou maken, dan zou ik die ruimte mooi helemaal naar mijn eigen inzicht kunnen inrichten.'

Daarna volgen er foto's van de schuren die achter het huis staan. Er is midden op het terrein ook een grote hooiberg en naast het huis is een flinke vijver uitgegraven.

'Daar zou ik mooi het pension en het asiel kunnen maken. En die hooiberg vind ik fantastisch!' zegt Gerdine.

'Het is ook niet heel ver van de stad, maar te ver om hier op school te kunnen blijven. Onze vrienden en vriendinnen kunnen hier nog wel gemakkelijk een keer langskomen om met ons te spelen,' zegt Merel, maar je kunt horen dat ze twijfelt.

Sjaak draait zich een halve slag om en kijkt Mees en Merel aan. 'Zullen we er een keer gaan kijken?'

Merel en Mees weten het niet.

'Het gaat allemaal wel heel snel,' vindt Merel.

Gerdine knikt. 'We kunnen toch gewoon gaan kijken? We hoeven het eerste huis dat we gaan bekijken nog niet meteen te kopen.'

En dus belt Sjaak de makelaar en maakt hij een afspraak om de boerderij te bezichtigen. Een dag later kunnen ze al terecht. Ze ontmoeten de makelaar op het erf.

Merel vindt het meteen een leuk huis. Op het dak van de oude boerderij liggen rode pannen. Midden in de voorgevel zit de voordeur en links en rechts daarvan zijn twee grote ramen. Elk raam is opgebouwd uit acht ruitjes. Boven zijn twee kleine ramen. Voor de boerderij staat een enorme kastanjeboom met aan een lage tak een houten schommel.

Naast de boerderij staat het bijgebouw, dat er duidelijk pas later bij gekomen is. Het gebouw heeft een moderne voordeur met veel glas erin en grote ramen die tot bijna op de grond komen. Het is bovendien veel lager dan de boerderij, want het heeft alleen een begane grond.

Naast het bijgebouw begint het brede pad dat leidt naar de schuren die achter de boerderij staan. Op de hoek ligt een flinke vijver, met een kleine aanlegsteiger en rondom hoge rietstengels.

De makelaar leidt ze rond en Mees en Merel kunnen niet anders dan enthousiast zijn.

‘Lekker veel plek om te spelen. We kunnen hier zelfs voetballen,’ zegt Mees tegen Merel.

‘En we kunnen eindelijk meer dieren houden,’ vult Merel aan.

Ook Sjaak en Gerdine zien de mogelijkheden van de boerderij, maar ze zijn vooral verliefd op de plek. De burens wonen een flink stuk verderop en het uitzicht vanuit de boerderij op het kanaal geeft een gevoel van vrijheid.

‘Zo veel meer rust dan in de stad,’ verzucht Gerdine.

Na afloop van de rondleiding geven ze de makelaar een hand.

‘Bedankt. Dit was pas het eerste huis dat we hebben bekeken. Het bevalt ons prima, maar we willen toch eerst nog wat verder rondkijken,’ zegt Sjaak.

Daar heeft de makelaar alle begrip voor.

In de weken die volgen, bekijkt de familie Vos nog verschillende andere huizen, maar als ze dan weer terugrijden naar de stad, zijn ze het erover eens dat de eerste boerderij nog steeds boven aan hun lijstje staat.

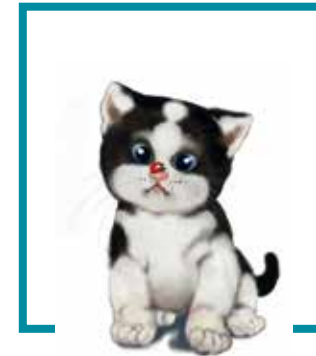
Op een zaterdagavond, nadat ze opnieuw een bezichtiging hebben gedaan van een boerderij die het niet haalde bij de eerste, gaan Sjaak, Gerdine, Mees en Merel in de woonkamer zitten.

‘Wat gaan we doen, Mees en Merel? Gaan we verhuizen of blijven we hier wonen? Mama en ik willen heel graag verhuizen, maar we willen ook graag horen hoe jullie erover denken,’ zegt Sjaak.

Mees en Merel hebben het er ook al over gehad. ‘Wij willen

alleen maar verhuizen als we in de eerste boerderij kunnen wonen. Die aan het kanaal,' zegt Merel, en Mees knikt.

'Goed, dan doe ik maandag een bod op die boerderij,' besluit Sjaak. 'En dan maar hopen dat we het eens kunnen worden over de prijs.'

Inpakken

Morgen komen de verhuizers. Mees is in zijn kamer zijn spullen aan het inpakken. Hij trekt een lang stuk plakband van de rol en scheurt het met zijn tanden los. Vervolgens probeert hij er de doos mee dicht te plakken, maar het stuk plakband wil overal plakken, behalve aan de doos. Het plakt aan zijn vingers, zijn trui en uiteindelijk kleeft het in zijn haar. Met een ruk trekt hij het los. 'Au!'

Merel kijkt op. Ze ligt op het bed van Mees een stripboek te lezen. 'Wat ben je nou allemaal aan het doen?'

Mees trekt een boos gezicht. 'Ik pak mijn spullen in. En ik krijg de doos niet dichtgeplakt.' Hij zucht diep. 'Ik hoop dat het de laatste keer is dat we verhuizen.'

Merel lacht. 'Het is ook de eerste keer,' grijnst ze en ze staat op. Ze trekt een stuk plakband van de rol en plakt de doos van

haar tweelingbroer ermee dicht.

De makelaar heeft het bod van Sjaak aanvaard en toen was het zeker: de familie Vos ging verhuizen. Van de stad naar een klein dorp. Mam heeft de afgelopen weken het hele huis en het bijgebouw schoongemaakt en waar het nodig was ook van nieuw behang voorzien.

Mees pakt de doos op en zet hem bij de andere dozen, die in de hoek van zijn kamer staan opgestapeld. Daarna vouwt hij een nieuwe open en zet die op zijn bureau. 'Moet jij niet verder inpakken?' vraagt hij aan Merel.

Merel zit weer op het bed en schudt haar hoofd. Haar dikke rode vlecht zwiert over haar schouder. 'Nee, ik ben al klaar. Alles zit op soort in de dozen en ik heb met een stift opgeschreven wat in welke doos zit, zodat ik ze straks in mijn nieuwe kamer makkelijk uit kan pakken.'

Mees knikt en loopt naar zijn bed. Hij laat zich naast Merel neerploffen. 'Jij bent daar veel beter in dan ik,' zegt hij en hij

trekt het stripboek onder haar ogen vandaan. Hij gooit het met een boog in de lege doos.

Merel kijkt hem even boos aan.

'Anders vergeet ik hem,' verdedigt Mees zichzelf direct.

'Wat vind jij er nou van dat we gaan verhuizen?' vraagt Merel aan hem.

Mees haalt zijn schouders op. 'Weet ik eigenlijk niet. Het lijkt me wel heel cool om op een boerderij te gaan wonen. Echt! Ik weet wel dat het niet ver van de stad is, maar ik denk dat ik mijn vrienden van hier toch ga missen. En naar een andere school gaan, vind ik ook niet leuk,' zegt Mees.

Merel knikt langzaam met haar hoofd. 'Ja, zo denk ik er ook over.' Ze pakt het kussen van het bed en slaat Mees ermee op zijn hoofd. Ze lacht alweer. 'Gelukkig hebben we eerst nog een week voorjaarsvakantie en daarna hebben we in elk geval elkaar nog,' lacht ze, terwijl Mees het kussen afweert.

Samen brengen ze de volle dozen naar de gang. Die staat al bijna helemaal vol. 'Morgen moeten de verhuizers een heleboel keren de trap op en af om alles in de vrachtwagen te zetten,' zegt Merel.

In de woonkamer klinkt plotseling een harde klap. De tweeling schrikt ervan en rent de kamer binnen. Midden in de kamer staat hun vader. Hij heeft een hoofd zo rood als een biet. Aan zijn voeten ligt de la van de ladekast die altijd onder het raam stond, maar die nu midden in de kamer staat. Alle papieren die erin lagen, liggen verspreid rond zijn voeten. Finn danst wild om hem heen. 'Sorry! Ik probeerde dit kastje

te verschuiven en hield het een beetje schuin. Toen viel de la eruit.'

Mees en Merel lachen.

'Echt weer iets voor jou, pap,' zegt Mees en hij helpt zijn vader om alle papieren weer in de la te stoppen. Merel draait zich om en rent de kamer uit. Ze komt terug met de brede rol plakband, waarmee ze net de dozen van Mees hebben dichtgeplakt. Ze scheurt er een stuk af en plakt daarmee de lades van het kastje dicht. 'Zo, dat is veel handiger. Nu kunnen ze er niet meer uit vallen als je het kastje verplaatst.'

Sjaak lacht. 'Dat is een slim idee. Ik ga alles wat open kan even dichtplakken,' zegt hij en hij pakt de rol plakband van Merel aan en gaat aan de slag. Mees en Merel lopen terug naar de kamer van Mees en pakken samen zijn spullen verder in.

Als ze een paar uur later terugkomen in de woonkamer kijken ze hun ogen uit. Alles is dichtgeplakt. De kastdeuren en lades in de woonkamer, maar ook in de keuken en in de studeerkamer.

'Dat verhuist veel gemakkelijker,' vindt Sjaak.

Beneden gaat de voordeur open en dicht, en er klinken voetstappen op de trap. 'Ik ben thuis!' joelt Gerdine in de gang als ze boven is. 'Wat eten we?'

Sjaak kijkt geschrokken op zijn horloge. 'Is het alweer zo laat?' mompelt hij. In de gang geeft hij mam een kus en gaat dan snel de keuken in. 'Ik ben helemaal de tijd vergeten! Ik moet nog beginnen met koken,' zegt hij.

Mam komt de kamer binnen. Ze kijkt met grote ogen rond.

'Pap heeft alles dichtgeplakt, want dat is makkelijker verhuizen,' legt Mees uit.

Uit de keuken klinkt gemopper. Met z'n allen lopen ze de keuken binnen. Daar probeert Sjaak het plakband van de voorraadkast los te trekken. 'Ik had er bij het dichtplakken van de kasten niet aan gedacht dat ik vanavond nog moest koken en ik had speciaal daarvoor een pak met macaroni in deze kast laten staan,' moppert hij.

De ogen van Gerdine glijden naar de vrieskast, die ook is dichtgeplakt. 'Heb je al gehakt uit de vriezer gehaald?'

Sjaak schudt zijn hoofd, kijkt dan ook naar de vriezer en zucht diep. 'Dit is de laatste keer dat we verhuizen.'

Na het eten pakken ze met z'n vieren nog even de laatste losse zaken in. Vermoeid ploffen ze op de bank neer. Rossi springt bij Merel op schoot en Finn gaat aan hun voeten liggen.

'Wat een gedoe, zo'n verhuizing. Morgenochtend alleen nog de inhoud van de vaatwasmachine en alles uit de badkamer, en dan zijn we volgens mij helemaal klaar,' zegt Gerdine.

Sjaak grijnst verlegen. 'O ja, de badkamer. Ik heb in de badkamer ook de kast al dichtgeplakt.'

Gerdine zucht diep en doet net alsof ze flauwvalt. 'Ik wil straks toch wel heel graag nog even onder de douche en we moeten allemaal nog onze tanden poetsen.'

'Dan trek ik het plakband wel weer los,' zegt Sjaak.

'O ja, ik heb vanmiddag de directeur van jullie nieuwe school

aan de telefoon gehad en hij verwacht jullie op maandagochtend na de voorjaarsvakantie. Hij klonk heel aardig. Jullie komen bij juf Keet in de klas en zij is de juf van de combinatiegroep 6/7,' vertelt Gerdine.

'6 én 7?' vraagt Merel verbaasd.

'Ja, het is een kleine dorpsschool en er zijn zo weinig kinderen op de school dat de groepen soms gecombineerd worden,' legt Gerdine uit.

'Lekker, met een heel stel smurfen in de klas,' zegt Mees.

'Ach, dat valt toch best mee. Vorig jaar zaten jullie ook nog in groep 6, hoor,' meent Sjaak.

Gerdine staat op en rekt zich uit. 'Gaan jullie je tanden poetsen en dan naar bed, Mees en Merel, dan ga ik straks onder de douche.' Ze wendt zich tot Sjaak. 'Als jij het kastje nog even voor ons open wilt maken?'

Vossenbelt

Het laatste stukje rijdt de verhuiswagen heel langzaam over de smalle weg langs het kanaal. In het midden zwemt een hele familie eenden. Twee volwassen eenden en een stuk of acht gele bolletjes erachteraan.

